

DE WEG VAN
OVERLEVEN NAAR
LEVEN

CHRISTEL LAGEMAAT

2023

2e vermeerderde druk 2023

© 2019, 2023 Christel Lagemaat

De geciteerde Bijbelteksten zijn ontleend aan de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap 1951 (NBG).

Editor: André van den Berg

Ontwerp en vormgeving: Esther Kraaijenbrink/Markus Amolsch

Hart-grafiek: Tymonko Galyna/shutterstock.com

Omslagfoto: privé

Uitgegeven via mijnbestseller.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 978-9-464-85695-8

Dit boek is te verkrijgen op www.mijnbestseller.nl/christel-lagemaat of in de boekhandel.

AANBEVELINGEN

“Het boek ‘De weg van overleven naar leven’ heeft nogal wat voeten in de aarde gehad. Het schrijven ervan is een weg die Christel en mij terug voerde van toen naar het nu.

Traumatische gebeurtenissen in het leven van een kind laten diepe sporen achter. Zo kan het kind voor de rest van zijn of haar leven een basisgevoel ontwikkelen van afwijzing en het gevoel geven niet welkom te zijn en een permanent emotioneel en fysiek onveilig gevoel met zich meebrengen.

Hierdoor ontwikkelt het kind een overlevingsstrategie waardoor er een lijn in het leven ontstaat dat het gedrag van het kind, maar ook in volwassenheid, niet begrepen wordt door haar directe omgeving. Dat op zijn beurt levert onbegrip op met vaak als gevolg opnieuw een onveilig gevoel.

Dat doet iets met je in de relationele sfeer maar ook in je (rot)gevoel. Bijvoorbeeld: *‘Ik ben niet geliefd’* of *‘ik ben niet belangrijk’* – *‘ik ben niet goed genoeg’* – *‘ik wordt niet gezien, niet geliefd en niet gekoesterd’*. Kortom: *‘Ik had er niet moeten zijn.’*

Deze dingen maken dat je een overlevingsstrategie gaat ontwikkelen als:

Jezelf vormen tot iets en iemand die je niet bent!

In deze strategieën stappen wij vaak over in rollen die ons helpen te overleven.

Deze rollen worden naast de biografie van Christel sterk omschreven en kunnen mensen, door het lezen van dit boek, weer verder helpen.

Kortom een prachtig boek dat zeker de moeite waard is om in je bezit te hebben.

Daarom wil ik Christel dan ook bedanken voor haar vastberadenheid, haar creativiteit en zeker niet als laatste het kwetsbaar durven zijn om alles zo op papier te zetten.

Lieverd, ik houd van je en heb onvoorwaardelijk voor jouw gekozen.

Succes!"

Dick

"In deze biografie beschrijft Christel Lagemaat op kwetsbare wijze haar levensloop. Vanaf haar jongste jaren met diverse traumatische gebeurtenissen, tot aan leven in overwinning, getuigt Christel voortdurend van de kracht van God voor haar en de lezer. Christel weet je analyses en handvatten te geven die praktisch toepasbaar zijn.

Kortom een aanrader om te lezen als je samen met God een leven van overwinning wilt leven!"

Jeannette van Vuren-Zwart
Zoetermeer

“Christel neemt je mee in haar leven als kind die alle ingrediënten leveren voor een verstoord, verwoestend leven. De kracht die zij ondervindt om door te gaan met ademen in haar volwassen jaren drijft haar dieper in de armen van de Heere. Door alle stormen die volgen, blijft zij steeds meer de Genade zien die de Heer over haar leven brengt.

Een inspirerend, hoopvol boek waar ik persoonlijk veel troost uit heb kunnen putten. In de donkerste nacht hoeft het niet donker te zijn als je het Licht omarmd hebt.”

Jacky
Zoetermeer

“Ik vind het een mooi en oprecht boek waarin Christel haar weg naar het geloof ondanks een moeilijke jeugd beschrijft. Zeer inspirerend en zeker de moeite waard om te lezen.”

Nora
Zoetermeer

“Tijdens het lezen werd ik zeer gegrepen door de ‘innerlijke taal’ die het boek spreekt en beschouw het als een grote hulp bij het doorbreken van onze bolwerken die ons willen tegenwerken op de weg naar leven en genezing.”

Markus Amolsch
Revisor Duitse editie van dit boek

.....

INHOUD

Voorwoord	9
Hoofdstuk 1 Mijn jeugd	13
Hoofdstuk 2 Een nieuw leven	23
Hoofdstuk 3 De kerk	35
Hoofdstuk 4 Van niet verbonden naar verbondenheid	63
Hoofdstuk 5 Pijn	73
Hoofdstuk 6 Gebroken hart	87
Hoofdstuk 7 Overleven en wat zijn de kenmerken hiervan	101
Hoofdstuk 8 Geestelijke gevolgen van overleven	121
Hoofdstuk 9 Rebelle en de gevolgen	143
Hoofdstuk 10 Geest – ziel – lichaam	163
Hoofdstuk 11 De wapenuitrusting	189
Gebruikte bronnen	199

.....

.....

VOORWOORD

Door alle worstelingen en pijn in mijn leven zat er altijd een verlangen in mij dienstbaar te zijn voor mijn medemens. Toen ik tot geloof was gekomen, werd dit verlangen alleen maar sterker. Nu weet ik dat dit een goed verlangen was. Ik mag nu met de hulp van God een goede steun voor anderen zijn. Een verwond mens zal namelijk, helaas, door zijn of haar eigen wonden ook weer anderen verwonden en zo een verkeerd Godsbeeld laten zien.

Toen God mij 20 jaar geleden via een andere christen liet weten dat ik met televisie te maken zou krijgen en mijzelf op het schrijven moest gaan richten, heb ik dit als een waarheid aangenomen en het in Gods handen gelegd. Wat had ik toen te vertellen? Het is niet zo dat een profetie gelijk ook een toepassing geeft. Bij God werkt het vaak anders. Er is een voorbereidingstijd die leidt naar het moment dat de tijd rijp is: God zijn tijd!

In de tussentijd gaat God ons soms klaarstomen voor dat waarvoor Hij ons roept. Geduld en werk in uitvoering in ons eigen leven gaan er vaak aan vooraf. De profetie bleef wel in mijn achterhoofd hangen, maar ik wist dat ik moest wachten op Zijn tijd. Schrijven is wel mijn levenshouding en het werkt ook therapeutisch. Zo heb ik heel wat dagboeken vol geschreven en de nare dingen uit mijn leven op papier gezet.

In het wachten kwam verandering toen eind 2017 een oproep kwam van Family7. Zij zochten voor hun programma “op zoek naar bevrijding” naar mensen. Toen moest ik aan

de profetie denken van jaren geleden en een innerlijke stem zei dat ik hierop moest reageren. Dat heb ik toen in gehoorzaamheid gedaan. Het ging plotseling razendsnel. Ik werd diezelfde dag nog door Family7 bevestigd. Nu was het Gods tijd, omdat hetgeen ik te vertellen had helemaal aansloot op hun programma en ik bovendien door een andere denominatie nog diezelfde dag gevraagd werd om bij hen over mijn avonturen met God en over mijn zoektocht te vertellen, zodat veel christenen, die vastzaten in hun leven, nieuwe hoop mochten krijgen. Acht maanden na de TV-uitzending, die veel reacties en bemoedigende berichten teweeg bracht, werd ik geleid om met andere christenen naar een toerustingdag te gaan. Daar werd over het onderwerp beloftes gesproken, die God aan verscheidene mensen had gegeven. Er werd met name over het schrijven van een boek gesproken. Het was nu de tijd om te gaan uitstappen, was het woord en het werd duidelijk wat de vervolgstappen waren. Dus raak!

Als bevestiging kreeg ik onder andere de titel voor het boek in mijn gedachten en hoe de kaft van het boek eruit moest zien. Over de inhoud van het boek kreeg ik steeds meer openbaring. Toen snapte ik gelijk waarom deze titel moest zijn en waarom het nu Gods tijd was. Er kwam antwoord op de vele waaroms uit mijn leven. Door alle openbaringen heen wist ik heel zeker dat het nu Gods tijd was om aan dit avontuur te beginnen. Na alle voorbereidingen kwam er een maand later via iemand die mij niet kent nog een duidelijk woord. Hij zei; pak nu een pen en papier en begin aan je opdracht. Dus met de pen, want dat

paste bij mij. Vanaf die dag ben ik eerst proef gaan schrijven. Dit jaar, 2019, ben ik opnieuw begonnen en zo begon mijn avontuur als schrijver. Ik kon het gewoon niet meer uitstellen na alle bevestigingen. Later volgden nog andere woorden die mij hielpen en mij handvatten gaven in het schrijven om er mijn weg in te kunnen vinden.

HIJ, GOD, WIL JOUW LEVEN
GEVEN IN OVERVLOED EN HIJ
WIL JE REDDEN VAN DE WEG
VAN OVERLEVEN NAAR
HET ECHTE LEVEN.

Het is niet altijd een gemakkelijke weg geweest, omdat mijn hele verleden weer opgerakeld werd en ik diep moest graven. Het bracht mij ook weer terug in de isolatie, waar ik net was uitgeklimmen. Dit boek heb ik biddend geschreven in afhankelijkheid van God, waardoor ik Hem nog veel beter heb leren kennen.

Mijn dank gaat daarom ook naar Hem uit, die zo dicht bij mij was in deze periode die ik nooit had willen missen. Er was ook een ongekende rust in mij die ik nu wil vasthouden, want ik ben mijn hele leven onrustig van binnen geweest. Dit boek is voor mijzelf een groot cadeau, omdat ik tijdens het schrijven veel nieuwe ontwikkelingen mee

heb mogen maken die ik voor geen goud had willen missen. Het is mijn wens, dat jij als lezer van dit boek meegenomen mag worden in mijn processen, die voor velen herkenbaar zullen zijn, buiten mijn biografie om natuurlijk. Het is verder mijn wens dat de stappen die ik beschrijf ook jou dichterbij God mogen brengen, zodat Hij zijn liefde voor jou aan je kwijt kan en jouw hart kan verwarmen, zodat jouw hart kan samensmelten met Zijn hart. Hij, God, wil jou leven geven in overvloed en Hij wil je redden van de weg van overleven naar het echte leven. Ben Jij bereid om tot je bestemming te komen? Dan heb jij Hem nodig, wat er ook in je leven allemaal aan de hand is. Voor Hem is niets onmogelijk. Mijn eigen leven bewijst dat er niets, maar dan ook niets is dat God niet kan herstellen. **Alles is mogelijk, geloof er in!**

Dit boek is bestemd voor mensen die God durven vertrouwen en bereid zijn stap voor stap Hem de regie over hun leven te geven. Dat houdt dus in dat zij Hem toelaten in alle terreinen van hun leven, om zo samen met Hem de weg van herstel te gaan en een ware discipel van Hem te worden. Dat ze bereid zijn in afhankelijkheid van Hem te gaan leven. Het is mijn gebed dat de openheid in dit boek jou kan helpen om jezelf te durven openen naar God die te vertrouwen is. Hij wil ook jou helpen om tot je bestemming te komen. Dan is mijn doel met dit boek bereikt!

Christel Lagemaat

creatief ondernemer

HOOFDSTUK 1

MIJN JEUGD

Hallo Ik ben Christel, geboren in een koude winternacht van 1951 in de plaats Heeslingen in Duitsland. Mijn ouders waren arm en ik was hun derde kind, na mij is er nog een zusje bijgekomen.

In die tijd was er een groot verschil tussen arm en rijk en de Burgermeester en het hoofd van de school in die plaats waren de gezagspersonen en zij domineerden de arme gezinnen enorm.

Mijn vader was een echt stadsmens en kwam uit Berlijn. Hij was naar het noorden van Duitsland verhuist vanwege de hongersnood die toen heerste in Berlijn na de oorlog. Hij was daar op zoek gegaan naar een geschikte vrouw voor hem, die hij in mijn moeder vond. Zijn doel was vooral een jonge sterke vrouw te vinden die voor hem kon werken.

Als ik mijn vader moet beschrijven dan kan ik alleen maar zeggen dat het een dominante man was die je als kind moest gehoorzamen want anders zwaaide er wat. Als

jong kind had ik al snel door dat ik maar beter zijn orders kon opvolgen anders gebeurde hetzelfde als bij mijn veertien maanden oudere broer, die steeds door hem mishandeld werd, hierdoor werd ik een volgzzaam meisje dat al als klein kind hard moest werken en verder geen vragen moest stellen. Ik kan mij dus ook niet herinneren dat ik, zoals andere kinderen, gewoon kind kon zijn en lekker buiten kon spelen of dat er voor mij gezorgd werd. Je kunt je misschien voorstellen dat dit leven een grote impact had op mijn schooltijd. Mijn hoofd zal vol met zorgen, angst en rouw, er was nooit iets om blij over te zijn. Op school leefde ik door mijn situatie erg geïsoleerd en werd daardoor vreselijk gepest vooral door de meisjes, hierdoor had ik dus ook geen vriendinnen.

In Duitsland was het gebruikelijk dat je op je eerste schooldag op je best gekleed werd en met een super grote versierde puntzak met snoep naar school ging en daar een foto van je werd gemaakt. Het aparte was dan ook dat er van mijn broer en mijn zus op hun eerste schooldag een foto was gemaakt en van mij niet. Ik wil ook niet verzin- nen dat die verloren zijn gegaan, want toen ik later foto's van vroeger in handen kreeg waren er tal van foto's van mijn broer en zussen maar van mij was er geen enkele, ook geen baby foto's. Pas zeven jaar later, na de geboorte van mijn jongste zus, sta ik op een familiefoto met haar op mijn armen. Toen ik dit op latere leeftijd ging beseffen vond ik het nogal vreemd en verdrietig maar het was zo. Ik zal later nog terugkomen op wat ik hierover ontdekt heb en het beschrijven als ik het over het leven van mijn moeder ga hebben.

TERUG NAAR HET LEVEN VAN MIJN VADER

Hij werd geboren in de Spreewald, dat ligt ten zuidoosten van Berlijn, een prachtig natuurgebied met veel bos, weilanden en water. Het is vergelijkbaar met Giethoorn alleen vele malen groter. De boeren leefden daar op eilandjes en waren voor transport afhankelijk van het water, want er waren nauwelijks straten. Het leven en de bedrijvigheid speelde zich af op het water. De koeien werden verplaatst op boten, de post werd ook per boot geleverd en dat gebeurt heden ten dage nog. De specialiteit van dit gebied zijn de Spreewald Gurken (Augurken met veel smaak variaties) Het is heel bijzonder dat zo'n gebied nog bestaat, het is een beschermd gebied. Als je daar een boottocht zou maken zijn er nog steeds dorpen op eilanden die beschermd zijn en hierdoor een toeristische attractie zijn geworden.

Wat ik al eerder scheef, mijn vader was een stadsmens die in Berlijn eerder getrouwd is geweest en met deze vrouw drie kinderen had. In de oorlog heeft hij een dochter verloren, dit was ten gevolge van de oorlog. Mijn vader was toen in het leger en kon haar niet beschermen, dit heeft zo bleek later, een zwaar trauma bij hem veroorzaakt en door dit voorval liep zijn huwelijk in Berlijn op een scheiding uit. Al het leed dat mijn vader heeft meegemaakt en de Russische gevangenschap veranderden mijn vader in een bittere en boze man die geen emoties meer had. Daarom beschouwde ik het leven thuis als een hel, waarin geen ruimte voor ons kinderen was. Het leven thuis draaide alleen maar om mijn vader. Toen ik 10 jaar oud was, kreeg hij darmkanker tengevolge van de toestanden in het Rus-

sische gevangenkamp en de mishandelingen die hij heeft moeten doorstaan. Het lijden door de darmkanker heeft vijf jaar geduurd. Hij moest in die periode wel werken om de kost te kunnen verdienen waarbij wij als kinderen ook stevig ingezet werden. In de zestiger jaren was er geen ziekengeld of vergoedingen, geen dieet vergoedingen ed. want dat kostte toen der tijd bakken met geld. Mijn vader was zo narcistisch dat wij daardoor als kinderen niet kregen wat wij nodig hadden en moesten in onze schoolvakanties voor onze eigen onderhoud en kleding gaan werken bij de boeren in de omgeving. Omdat wij veel moesten werken ging dat natuurlijk ook te koste van onze schoolprestaties want voor huiswerk maken was geen tijd. Mijn vader maakte ons ook altijd duidelijk dat hij slechts met één doel kinderen had verwekt: "Ik heb jullie genomen om voor mij te werken en voor niets anders". Dit was de basis van onze jeugd. Onze omgeving had medelijden met ons maar dat hielp niet om uit deze benarde positie te komen. Toen mijn vader 55 jaar oud was overleed hij aan de ziekte, dit was voor ons kinderen een bevrijding uit de hel waarin wij hadden geleefd.

Op mijn 15e had ik mijn school afgesloten, maar omdat mijn vader terminaal was kon ik geen vervolg opleiding doen. Ik moet thuis blijven om voor hem te zorgen tot aan zijn dood. Mijn moeder is vervolgens in de psychiatrie beland. Vanaf dat moment waren mijn zus en ik op onszelf aangewezen en moest ik de zorg van mijn zus, toen tien jaar oud, op mij nemen. De oudere broer en zus waren toen al het huis uit.

HET LEVEN VAN MIJN MOEDER

Ik wil nu graag het leven van mijn moeder beschrijven. Mijn moeder komt uit een veengebied in het noorden van Duitsland, wat ligt tussen Bremen en Hamburg. Zij werd geboren in een boerenfamilie die het harde werken niet schuwde en het veengebied tot een vruchtbaar land omzette. Zij was één van vijf kinderen. Het was in haar tijd gebruikelijk om na de (lagere) schoolafsluiting in de kost te gaan om te werken als dienstmaagd. Dat deed mijn moeder dus ook in het noorden van Duistland, in het gebied 'das Alte Land', een gebied waar veel fruit geteeld werd en vooral kersen. Toen in 1945 de oorlog beëindigd was kwamen de Engelsen het land bevrijden. In die tijd ontmoette zij een Engelse soldaat en werd van hem zwanger. Daaruit is net na de oorlog, in 1946, mijn oudste zus geboren in het ouderlijk huis van mijn moeder, in de boerderij. De vader van mijn zus moest helaas terug naar Engeland en mijn moeder bleef achter met een dochter van – in de ogen van de Duitsers – hun vijand. Dit werd gezien als een schande voor de familie. Mijn moeder begon in die tijd psychisch steeds onstabiel te worden. Toen zij na een periode wat stabiel werd is zij op zoek gegaan naar een man en zo kwamen mijn vader en moeder bij elkaar. Zij zijn in 1949 getrouwd, mijn moeder bleek al zwanger te zijn van mijn oudere broer, het was in die tijd, de na oorlogsetijd gebruikelijk dat je ging trouwen als je zwanger was geworden, het was een harde tijd.

Hardwerken was toen normaal om een bestaan op te bouwen en mee te helpen aan de wederopbouw van het land dat verwoest was door de oorlog. Er was geen tijd

voor het verwerken van trauma's , emoties speelden geen rol. De generatie van toen hadden hele ander zorgen en problemen dan wij nu. Ik ben wel een tweede generatie oorlogsslachtoffer want wij werden grootgebracht met de gevolgen van de tweedewereldoorlog en met wat onze ouders hadden meegemaakt en dat had ook weer inpakt op onze levens.

Als ik mijn moeder moet beschrijven was het een vrouw die niet in staat was om te geven, zij leefde eigenlijk niet echt. Zij was gesloten, niet weerbaar, had geen eigenwaarde een totaal ongelukkig mens die niet in staat was om zich met anderen te verbinden. Door het zware leven dat zij samen met mijn getraumatiseerde vader had en de slechte woonomstandigheden, is het haar niet gelukt haar leven op orde te krijgen. Mijn moeder belandde met regelmaat in de psychiatrie en als zij niet in de psychiatrie zat dan liep zij als een zombie, door medicijn gebruik, door het huis. Zij was verward, deed dingen die niet normaal en gezond waren en dit deed ons als kinderen geen goed. Dit was niet bevordelijk voor onze onderlinge band als broer en zussen. Toen mijn vader overleed is zij vrij snel hertrouwd met een man die voor ons niet veilig was, dus de hel begon weer opnieuw voor ons meiden waardoor wij uit huis zijn gevluht om niet nog meer gewond te raken. Met deze man was mijn moeder 20 jaar zo ongelukkig dat dit haar aanzette om op eenenzestig jarige leeftijd uiteindelijk zelfmoord te plegen. Dit had veel impact op ons want onze ouders zijn wij te vroeg kwijt geraakt. Je had hen nog zo veel willen vragen, zeker nu wij zelf in die levensfase zijn gekomen en het leven nu anders zien dan door de bril van een kind.

Mijn broer had dezelfde ziekte als mijn moeder, Schizofrenie. Hij was als broer een etter en leefde een zwerversbestaan tot ook hij op zesenvijftig jarige leeftijd overleed aan de gevolgen van kanker. Mijn jongste zus ging helaas acht jaar later de weg om haar leven voortijdig te beëindigen en liet twee jonge kinderen achter die voor het leven getekend zijn.

Mijn oudste zus, die van die Engelsman, had veel leed in haar jonge leven meegemaakt door emotioneel misbruik van haar stiefvader, mijn vader dus. Zij heeft ook een zware weg afgelegd om het leven aan te kunnen en dat is haar samen met God en lieve mensen om haar heen en hulpverleners uiteindelijk gelukt. Zij leidt nu een leven dat haar gelukkig maakt en dat is heel bijzonder en ook een wonder want zij heeft haar biologische vader nooit ontmoet en weet dus niet wie het is, maar zij heeft zo'n rotsvast vertrouwen in haar hemelse Vader waarin zij zich veilig voelt waardoor zij niet de behoefte heeft en voelt dat zij dat niet als een gemis ervaart. Het was ook bij haar een hele lange weg van herstel wat nodig was om zo ver te komen. Het gaat niet vanzelf om herstel van je kindwonden te ontvangen. Het is werken, vertrouwen en dan loslaten wat je niet meer kunt veranderen. Het moet na herstel een plek krijgen in je leven, want dan kun je verder in het NU leven.

In het begin van het hoofdstuk heb ik mijn jeugd al wat aangestipt over de rol die ik als kind al gauw oppakte en speelde om te overleven in ons onveilige gezin en je merkt hierdoor dat je anders bent dan andere kinderen van je leeftijd dat je daardoor geen aansluiting met hen

vind wat tot gevolg heeft dat je je erg eenzaam voelt als een soort van Remi van 'Alleen op de wereld'. Dit stompt je steeds meer af en het is dan niet gek dat je steeds meer een teruggetrokken leven leid. Mijn moeder had ook van die rare buien bijvoorbeeld; dat zij het mij niet gunde om met andere kinderen te spelen of plezier te hebben. Achteraf gezien wordt mij duidelijk dat zij altijd boven haar grenzen leefde. Ook maar haar zware leven zonder liefde had een grote impact op haar, wat uiteindelijk tot een ziekte heeft geleid. Medicijnen konden haar niet beter maken. Deze zullen slechts je pijn van binnen verdoven, je afstompen zodat je niets voelt, maar je nog gekker maken en je identiteit onderdrukken. Zo raak je steeds meer van jezelf verwijderd en word je angstiger en onzekerder. De situatie wordt moeilijker en moeilijker, tot deze totaal onleefbaar is.

Doordat ik ben opgeroeid in een sfeer van somberheid, wat mijn grootmoeder ook altijd communiceerde, is het heel lastig om de knop om te zetten en je blij te voelen. Dus toen ik wat ouder geworden was en op onderzoek uitging naar de wortels van mijn familie kwam ik tot de ontdekking dat de familie van moederskant altijd over de dood spraken en altijd in het zwart gekleed gingen en in hun boerderij altijd van die rare feesten georganiseerd werden, pendelen en glaasjes draaien, spreken met overledenen, het contact met de duivel en met hem praten, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Dat was dus de wereld waarin mijn moeder opgegroeid was en het fundament dat haar een fijn leven had moeten brengen. Maar niet dus!